

ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἰδεῖν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγνώριστος καὶ θέλων ν' ἀστευθῇ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ζωγραφῇ· ὁ δὲ Ἄλσιος, εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν του, ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Λαβὼν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος, καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του, “ Δός με τὴν ἄδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφῇσω κ' ἐγὼ σέ.” Ὁ Ἄλσιος γελῶν διὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸν ἔδωσε τὴν γραφίδα καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφῇ, ἀλλ' ἀφοῦ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὗτος τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, “ Ἄ ! Κύριέ μου, ἐφώναξεν, ἢ ὁ διάβολος εἶσαι, ἢ ὁ Βανδύκιος.

ΩΡΚΩΜΕΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ.

— 0 —

Ἄστυνόμος τις ἐν Παριοίοις ἐρωτήσας ποτὲ Πατελοῦν τινὰ πόθεν προήρχετο ὅτι δὲν εἶχε κατοικίαν, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπόκρισιν. — Κύριε Ἄστυνόμε, Σᾶς βεβαιόνω ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω δι' ὅλου κατὰ τοῦτο. Εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκεται ξενοδόχος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπῆγα, καὶ ὅλοι μ' ἀποδιώκουν μετὰ τὴν πρώτην νύκτα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι βέβαια δικαιότερον νὰ ἐγκαλέσω ἐγὼ τοὺς κυρίους τούτους. — Ἄστυν. Καὶ διατί σὲ ἀποδιώκουν; — Πατελ. Διατί; Αὕτῃ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου ἐρώτησις, δὲν μὲ τὸ εἶπαν ἀκόμη, καὶ ἡ μικρὰ γνῶσίς μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ τὸ ἐννοήσω, ἢ ὑποψία μόνον εἶναι ὅτι ἀπ' ἐμὲ δὲν λαμβάνουν πληρωμὴν — Ἄστυν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν χρήματα; — Πατελ. Εἶναι ἀληθέστατον ὅτι δὲν ἔχω. — Ἄστυν. Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι; — Πατελ. Νὰ ἐργάζωμαι; ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι; αὐτὸ μ' εἶναι ἀπολύτως ἀντιπαθητικόν, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἄν μ' ἐπροσφέρετε μάλιστα τόσον γου-

σίον καὶ ἀργύριον ὅσον εἶναι τὸ βάρος τοῦ σώματός μου, μὲ μόνην τὴν διαταγὴν νὰ σηκώσω σκευὸς τι, ἤθελα σὰς ἀποκριθῇν, “Εὐχαριστῶ σας, Κύριε, κάλλιον, τίποτε παρὰ τόσος κόπος.”—Ἀστυν. Πῶς τρέφεσαι;—Πατελ. Δι’ αὐτὸ δὲν εἶναι δυσκολία· περιφέρομαι τακτικῶς κάθε πρωτὶ ὅλα τὰ καπηλεῖα ὅπου μὲ γνωρίζουν καθὼς τὸν λύκον, καὶ μὲ δίδουν ὅλα τὰ περισσεύματα τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ὅταν κάμνη καλὸν καιρὸν, τὰ τρώγω περιδιαβάζων ὑπὸ τινὰ στέγην ἣτις εἰς κάθε τόπον εὐρίσκεται. Οὕτω ζῶ ἐλεύθερος, εὐχαριστημένος, ἀνεξόρτητος, καὶ χωρὶς κόπους.—Ἀστυν. Ὡς φαίνεται λοιπὸν δὲν εἶχες ποτὲ τὰ μέσα τοῦ ζῆν.—Πατελ. Εἶχα ἀρκετὰ μάλιστα —Ἀστυν. Καὶ τί τὰ ἔκαμες; — Τί τὰ ἔκαμα; Παράδοξος ἐρώτησις! Μ’ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ ζήσω.—Ἀστυν. Ἦγουν διεσκόρπισες τὰ ὑπάρχοντά σου;—Πατελ. Ὅλα ἀριθμητικῶς, καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ κάμω. Ὁ ἀποθανὼν πατήρ μου μ’ ἄφησε τέσσαρας χιλιάδας φράγκα. Τί ἡδυνάμην νὰ τὰ κάμω; ἔσκέφθην λοιπὸν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Τοκίζων τέσσαρας χιλιάδας φράγκα πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, ἤθελα ἔχει χρονικὸν εἰσόδημα διακόσια φράγκα. Πλὴν σὰς παρακαλῶ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῶς νὰ ζήσῃ τις εἰς Παρισίους μὲ διακόσια φράγκα τὸν χρόνον; Ἄς διαιρέσωμεν, εἶπα, τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκα εἰς δέκα μῆνας, θέλουν εἰσθαι τετρακόσια φράγκα τὸν μῆνα· μ’ αὐτὰ ζῇ τις καλά. Ἐντὸς λοιπὸν δέκα μηνῶν διῆγον ζωὴν ὡς τραπεζίτης, μ’ ἑορτὰς καὶ εὐθυμίας παντὸς εἵδους, καὶ τέλος ἔμεινα καὶ εἰς χρέος, τὸ ὁποῖον ὁμῶς εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐξοφλήσω μὲ πίστιν, εὐθὺς ἀφοῦ λάβω ἄλλην τινὰ κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν καὶ προσμένω ἀπὸ τινὰ Θεῖόν μου, ἂν ὁμῶς αὕτη εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τοῦ πατρός μου· ἄλλως δὲ, δὲν μὲ κακοφαίνεται τίποτε, καὶ ἂν εὐρισκα ἓνα μόνον ὅστις ἐκ γενναιότητος νὰ μὲ δώσῃ ἐν μέρος διὰ τὴν νύκτα, ἤθελα νομίζεσθαι ὁ εὐτυχέστερος εἰς ταύτην τὴν γῆν.